

Adrian I. Anghelescu

UN AMANT CA-N FILME

– sau geometria
paralelelor concurente –

Libris
EDITORIAL

Brașov 2019

Cuprins

Pre față și pre dos · 7

Cuvânt înainte · 9

În loc de prolog confesiunea unui personaj · 13

Tel-Aviv – 06/09/1989 · 19

Tel-Aviv – 10/09/1989 · 29

Tel-Aviv – 11/09/1989 · 47

Tel-Aviv – 13/09/1989 · 71

Tel-Aviv – 23/09/1989 · 89

Tel-Aviv – 14/10/1989 · 107

Italia – 22/10/1989 · 119

Tel-Aviv – Berna – București – Ianuarie 1990 · 133

Tel-Aviv Ianuarie 1991 – Decembrie 1998 · 153

Tel-Aviv – Secolul XXI · 163

Miercuri, 27 Martie 2002 – la drum de seară · 171

Undeva, pe marginea piscinei de dincolo de ecuator · 183

Epilog (în) Numele asasinului · 187

Bibliografie · 189

Anexa 1 Intifada a doua / Intifada El Aksa · 191

Personajele în dezordine orientală:

Celestina	- recepționista de la Catania
Yvan Kashiah	- medic „alternativ”
Alessandro B.	- taximetrist la Roma
Israela Kashiah	- ultima soție cunoscută
(zisă Isa)	a lui Yvan K.
Sergiu Brad (Oren)	- detectiv particular, ex-polițist Bucureștean get-beget
Mishka și Alex	- foștii lui colegi din poliția Tel-Aviv
Gay Schweizer	- procuror la parchetul Herzlyia
Irina Kashiah	- fiica lui Yvan din cine știe
(zisă Ira)	a câta căsătorie

Personajele și situațiile relatate sunt fructul imaginației autorului.

Dacă, cu toate acestea, cineva are impresia că recunoaște anumite persoane sau împrejurări, în mod sigur i se pare.

De asemenea, autorul și-a permis să utilizeze cuvinte și ortografii eronate, inedite (licențe) în slujba caracterizării respectivelor personaje și situații.

Pre față și pre dos

Odată, că dacă nu ar fi fost să fie, nu aş povesti, într-o tabără de schi fără zăpadă, cum altfel, în Poiana Braşov, fiul unei ziariste de renume, frumoasă, distinsă, inteligentă şi cu mult simţ al umorului (da, da, există aşa ceva, şi încă mai des decât vă imaginaţi), îşi întreba un amic la modul ironic/retoric: „De ce am eu puşa mică?”.

Ani de zile m-a chinuit şi pe mine chestiunea aceasta cu iz filosofic, până când am găsit soluţia la celebra dr. Ruth, cea cu accent german de se coşcovesc pereţii, o creatură nostimă foc, deşi nu foarte chipeşă sau tocmai de aia.

Recomandarea ei la frământările existenţiale masculine este să ne privim trupul în oglindă. Astfel, „organul central” va apărea în adevăratele sale proporţii, cu care ne vom putea împăca în gând şi faptă, nu ca atunci când e privit direct de sus.

Aţi remarcat, desigur, că tot ce e nemijlocit dezamăgeşte.

Culmea este că procedeul funcţionează şi iată-mă decomplexat pe vecie. Mai bine mai târziu decât niciodată.

Tot astfel şi povestioara asta, în afară de trama poliţistă, contextul turistic-erotico-gastronomic şi fundalul geopolitic, vă va pune în faţă şi o oglindă, care să vă liniştească angoasele şi să vă facă să vi se pară existenţa mai suportabilă... sau nu.

Depinde în ce măsură veți înțelege ce este cu adevărat viața, pentru că rolul meu nu e de a storce lacrimi, ci de a vă face să meditați dacă merită și ce înseamnă să trăim.

Cuvânt înainte

De obicei îmi planific, cu mult timp înainte și până în cele mai mici amănunte, tot ce e legat de călătoriile mele în străinătate. De acea dată, însă, mi-am permis să las loc întâmplării pentru o singură noapte.

Între Zurich și Frankfurt, ce m-am gândit eu, ia să facem o escală în inima Pădurii Neagre, să arăt cuplului de canadieni, foști colegi de birou din România cu care călătoream, cascada de la Triberg și un mic restaurant roz, unde se mănâncă o friptură de mistreț – o minune de nedescris în cuvinte, iar păstrăvii se aleg direct din acvariul traversat de apa pârlului, care clipocește chiar în grădina localului.

Nici prin gând nu-mi putea trece că urma să am parte de o experiență atât de interesantă.

Ajungem noi, după o zi de vacanță așa cum se cuvine, la Schönewald și ne prezentăm la biroul de informații turistice de pe Shubertstraße 3, de unde suntem orientați cu infinită amabilitate și eficiență către reședința unor pensionari, care închiriau camerele de la etajul cochetului lor *cottage* la un preț foarte scăzut pentru o căsuță ca din povești cu perdelețe, draperii și dantele roz-bombon, de o curățenie absolută, că îți era și nu-știi-cum să-i treci pragul și să-i perturb ordine de-a dreptul farmaceutică.

Primirea a fost corectă și dialogul previzibil, fără nimic deosebit. Știam că, dacă stăm numai o noapte, nu o să declanșăm valuri de entuziasm.

Când le-am spus că-s din Israel am văzut cum, dintr-odată, privirile lor îngheață, cuprinse ca de o spaimă de moarte, fără să exagerez cu nimic, dar mi-am zis că așa or fi ei, mai reținuți și mai puțin expansivi ca omu' din Pădure (a Neagră), deh. În plus, eram foarte obosit și nu am fost prea atent în jurul meu.

De dimineață, când am coborât la micul dejun, m-a frapat volubilitatea ieșită din comun a gazdelor noastre, în contrast radical cu atitudinea din ajun. Exuberanța lor m-a făcut să rememorez privirile năucite, pe care, drept să fiu, le dădusem deja uitării. Am glumit, am râs și ne-am bătut pe burtă ca niște prieteni la cataramă, nu mai puțin...

Abia atunci m-am întrebat oare ce o fi avut gazda noastră pe suflet că arăta de parcă ar fi așteptat de-o viață întregă să vină cineva să-i lichideze contul, ca și cum ar fi fost convins că nu va mai apuca zorii de zi, de unde ușurarea din privire și surâsul tâmp, pe care-l afișa cu o ridicolă persistență în dimineața aceea.

Am plecat mai departe după o despărțire extrem de călduroasă, dând uitării întâmplarea respectivă și continuându-ne periplul printre castele, păduri, orașele pitorești, muzee, fluvii, munți și văi de vis.

Aveam să-mi aduc aminte de episodul Schönwald după ceva timp, când am văzut un documentar despre masacrul comis de un regiment SS cu recruți-voluntari originari din Pădurea Neagră într-un sat din Italia și mi-am zis că, poate, pensionarul nostru trăia cu cine știe ce povară pe conștiință de ani și ani de zile. Sau poate că nu.

De atunci am dormit și mai al dracului de bine oriunde

și în orice companie deoarece, și dacă ar fi fost să mi se întâmple răul ultim, știam că, începând de a doua zi, cineva are să se intereseze de soarta mea și are să mă caute până-n gaură de șarpe.

Dacă nu se va porni de a doua zi, se va porni din a treia, dacă nu, după o săptămână, după un an, zece sau șizeci, dar va pleca în căutarea mea și, chiar în ipoteza că nu se va afla niciodată ce mi-a rezervat destinul, însuși gândul că undeva, cândva, cineva îi va ajunge din urmă și le va cere socoteală, nu-i va lăsa pe cei care ar avea proasta inspirație să se lege de mine, să doarmă liniștiți cât vor mai trage aer în plămâni.

Nu vor avea o clipă de odihnă și nimic nu le va cădea bine până-n pânzele albe.

În ce mă privește, conștiința mi-e împăcată pentru că n-am făcut rău în jurul meu. Și asta nu pentru că nu e bine să nu ai credință-n Dumnezeu și frică de El, ci pentru că e inuman să nu ai niciun Dumnezeu. De aceea, am să fiu liniștit și fără teamă, iar toate cele bune și gustoase, MIE îmi vor tihni.

Nu suntem singurii, dar am fost primii care au înțeles cât de mare e forța spiritului. Nu arme, nu bogății. O Carte!

În loc de prolog confesiunea unui personaj

M-am născut în România, vorba cântecului, o țară care nu mai avea decât trecut, la acea vreme cel puțin, și am trăit acolo o viață de om, jumătate din a mea, după care mi-am trăit-o pe cealaltă în Israel, altă casă de nebuni, un stat care nu are decât viitor. Și asta pentru eternitate...

Două popoare ale lui „NU face și nu drege”, diferența fiind însă că-n Israel religia dominantă e singura din lume în care au loc ironia, ba chiar glumele și hohotele de râs sănătos, ca al lui Avraham când a auzit că Sarah, frumoasa lui, a rămas gravidă și a născut la 90 de anișori.

Unde naiba o fi tărâmul ăla ideal, în care să poată avea omul fie și numai un dram de prezent „plictisitor”? Probabil că niciunde.

Mai există o diferență de talie între cele două lumi: în românește „bărbatul” își înșală nevasta de parcă i-ar vinde iluzii de fidelitate contrafăcute și trebuie pedepsit ca un escroc, în timp ce în ebraică „stăpânul” [soțul] își „trădează” femeia ca un dezertor ingrat. Și știți care-i pedeapsa pentru trădători!

În schimb, la anglo-saxoni, ei au „an affair”. Țuuu!

În rest, sunt ca și voi sau o mare parte dintre voi. Partea aceea care-și propune ca la bătrânețe (un orizont pe care nu

Îl vrem atins, de fapt, niciodată) să nu se mai ocupe decât cu ce îi face cu-adevărat plăcere și să ajungă suficient de nesimțită încât să nu se mai supere pe nimeni.

Idealul meu: detectiv particular „ca-n filme”, cu multe cliente sexy „doborâte” tot atât de lesne ca și câștigarea banilor din urmărirea soților infideli. Un vis de puști legănat și formatat de seriile anilor '60-'70 ai secolului trecut. Cât urâsc cuvântul ăsta – trecut!

Nu era rău deloc pe vremea lui Mannix sau a „Muppets show”, între Miss Peggy și Miss Piggy. Una numai bună de regulat și alta la fel de bună, dar de mâncat. Activitățile mele preferate.

Acum, odată pensionat din poliția israeliană, mi-am împlinit visul.

Este însă foarte greu, mai ales după o anumită vârstă, să te rupi de felul în care ai trăit ani de-a rândul.

În realitate, să fiu sincer, am început prin a-mi căuta un loc calduț în spatele unui birou cu laptopul pe el și o secretară dedesubt – poate că ar trebui scris „de (de) supt”.

Așa că imediat după părăsirea poliției, am postulat pentru o poziție de analist la un institut de cercetări strategice cu fițe din cadrul celebrului „Centru Interdisciplinar Herzlyia”.

Mă prezint eu la interviu cu toate actele relevante și testele trecute cu brio și fac impresie bună, ba chiar s-a trecut pe loc la amănuntele administrative: salariu, indemnizații, una-alta.

M-au pus să aleg între o mașină de funcțiune și acoperirea cheltuielilor generate de a mea și am optat să-mi păstrez mașina personală, la care noii angajatori s-au oferit să-mi calibreze tot echipamentul pentru a corespunde dimensiunilor port-bagajului meu.

Despre ce „echipamente” era vorba nu aveam să aflu niciodată. Cine știe ce năzbâtie high-tech voiau să-mi bage

„acolo”-n spate.

Mergem noi așadar la mașina mea curată, germanic ordonată, nimic de zis, deschidem port-bagajul să-l măsurăm și... și... o viziune de coșmar s-a arătat ochilor holbați cât cepele ai șefului personalului și suitei sale.

Era „cadoul-surpriză”, nedescoperit de mine la timp, lăsat acolo de foștii colegi de la poliție în ziua când i-am părăsit: o păpușă gonflabilă galben-citron cu buze groase, roșii para focului, țuguiate și larg, larg deschise ca un fel de colac de salvare din ghearele singurătății, înțolită în haine vărgate de pușcăriaș, cu cătușe învelite în blăniță roz la mâini și un bulan negru, gros și lucios înfipt drept unde trebuie... nu altceva.

Vedeți scena? Mie mi-a trecut prin fața ochilor încă un an după aceea, cu obsesia veștilor proaste și ocaziilor de care se alege praful.

Așa am ajuns, by default, la înfripirea viselor mele adolescente și poate că tot răul a fost spre bine.

Nu pot spune că nu mă plictisesc și ca detectiv particular, dar nu o voi recunoaște nici în ruptul capului (ce expresie otomană!).

Tel-Aviv – 06/09/1989

Grozavă cioacă mai e și video-supravegherea asta, care-mi permite să „cântăresc” clientul înainte să intre la mine-n birou și, în felul ăsta, să mă „pregătesc” în consecință, adică-n funcție de cum îmi închipui că-și imaginează el detectivul ideal, care-i rezolvă, à la Nestor Burma, problemele de cuplu rapid și ieftin. De unde să știe sărăcuțul că, de fapt, totul are să fie lent și scump?

Pentru o clientă mai „coaptă” așa, am să pun un Bach în surdină și pipa-n gură, deși, în realitate, una mă plictisește și cealaltă mă dezgustă.

Pentru puicuța care sună acum la interfon, prima clientă a proaspetei mele afaceri, scot repede... saxofonul pe masă, deși ea ar merita ceva mai fierbinte. Dar să nu sărim peste cal!

Nici nu bănuiam pe atunci cât de semnificativă va deveni ziua de miercuri în destinul meu terestru... la bine și la rău.

Fătuca se va adevăra a fi mult mai tânără în acte decât părea în ochii mei hămesiți.

A picat la țanc gagicuța. Tocmai începusem să mă plictisesc și mă gândeam să închid, să-mi strâng jucărelele și să plec acasă la o berică, fiind convins că nu voi avea parte de mușterii nicidecum, darămite de o clientă „sexy like hell”, cum visasem eu când am intrat în povestea cu anchetele private.

Lumina amurgului, venind de pe hol, pica exact pe

biroul meu, și aproape că m-a orbit în clipa în care s-a deschis ușa. Ca o dulce compensație, Dumnezeuul bărbaților mă lăsa să ghicesc contururile corpului feciorelnic, dând în pârg, al clienței prin rochița ei vaporosă și enervant de inutilă.

Formele ei se dezvăluiau în toată atracția lor irezistibilă privirii mele de „boșorog” libidinos și mă zăpăceau de-a binelea de nu mai știam care dintre lumină sau meandrele coapselor mă ameteau mai tare.

Probabil mă uitam la ea cu gura laarg căscată, căci prima imagine a chipului, la care aveam dreptul, odată ușa închisă în spatele ei, era zâmbetul înrobitor precum doar cracii săi de vis, lungi, sculpturali și bronzăți mai erau capabili să subjuge.

De un asemenea zâmbet am mai avut parte doar de la o puștoaică arabă în cartierul creștin din orașul vechi al Ierusalimului, dar asta-i altă poveste.

Prima pornire, instinctivă, era s-o pun direct pe masă, ca Jack Nicholson pe Jessica Lange în *Poștașul sună întotdeauna de două ori*, rupându-i hainele de pe ea, dar am revenit rapid la o atitudine respectabilă de adevărat gentlemen. Ce...!

Eu am închis gura iar ea și-a conținut zâmbetul, înlocuindu-l cu o reală mască a îngrijorării, care-o făcea să pară și mai matură.

Mi-am luat în spatele biroului postura de Bond... James Bond, iar ea a-nceput să-mi ciripească povestea ei în timp ce o ascultam îngândurat, vorba poetului:

— Mă numesc Irina Kashiah. Ira îmi zic aproape toți și...
Și cică taică-su a dispărut pe mare... Pfff.

— Printre vapoare – fac eu jocul de cuvinte în plus, căci tonul ei devenise cu-adevărat tăios, impunându-mi seriozitatea de pro, carele mă tot pretindeam.

Îmi toarnă o poveste foarte îmbârligată, din care am

reținut doar că e vorba de domnul doctor Yvan Kashiah, un foarte cunoscut specialist în medicină „paralelă”, acupunctură și alte bazaconii din astea, care o are pe fata asta dintr-o primă căsătorie, și care-i recăsătorit cu dna Israela Kashiah, și ea mamă a doi adolescenți dintr-o primă uniune, lăsați în grija bunicilor, așa cum și „clienta” mea rămăsese, împreună cu sora ei mai mică, tot în grija bunicilor materni.

Amețito-zăpăciți?... Și eu.

Yvan și Israela, pe care el o alinta Isa, aveau în grijă doi copii mici făcuți împreună, o fetiță, Koko, și un băiețel, Gabriel.

Ceștia clienta mea este că Yvan plecase pe întâi septembrie cu cei doi copilași pe un yaht închiriat cu intenția declarată să facă un mic tur de numai cinci zile în apele Mediteranei, dar nu a revenit, ca programat, pe cinci septembrie și nici nu dădea vreun cât de mic semn de viață, contrar obiceiurilor sale de tată responsabil și ultra-pedant.

Fata îmi jura pe toți sfinții și îngerășii, ca ea, că nu-i stă în fire lui tac-su o asemenea comportare și că nu e în regulă pentru că cei mici trebuie să înceapă grădinița și, respectiv, preșcolara. Nimic nu i se pare că se potrivește cu personalitatea tatălui, de unde și îngrijorarea ei crescândă odată cu scurgerea ca de plumb topit a orelor.

Mai mult, nici nevasta actuală, Isa, rămasă chipurile pe uscat, nu e de găsit, iar casa din aristocraticul „Kfar [satul lui] Shmariahu” pare părăsită.

„O fi răpit-o Făt-Frumos” – arunc eu, într-o ultimă tentativă de a destinde atmosfera, dar ea a rămas închisă ca o stridie rănită până la capăt, fără cel mai mic chef de joacă. Mânca-i-ar moșu’ perluța dintre valve!

Eu am mai văzut „disparații” din astea cu ghiotura, când fusesem la datorie, și nu mă panichez cu una, cu două, așa că